

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

Deze tekst is afkomstig van de online bibliotheek op www.denieuwetoneelbibliotheek.nl.

De rechten, inclusief en met name de rechten voor uitvoering, liggen voor alle teksten bij de auteur en het is dan ook verplicht om voor elke vorm van uitvoering toestemming bij de betreffende schrijver aan te vragen. Voor elke schrijver is het van groot belang om te weten of zijn teksten worden uitgevoerd, dus neem alstublieft bij elke lezing, encenering, bespreking in het onderwijs e.d. even contact op met de auteur! Het contact adres voor deze tekst is:

Schrijver	Ko van den Bosch
Titel	Huisvuil
Jaar	2007
Uitvoering	Huis aan de Amstel / Erik Whien

Copyright (C) 2007 by Ko van den Bosch

HUISVUIL

Ko van den Bosch
2007

ACT I

Scène 1:

Nacht

GUSTAAF komt op in een lege ruimte. Proloog.

GUSTAAF:

Ik slaap nu.
Kijk, daar op de bank lig ik.
Ik loop nu rond in mijn droom
of zoiets.

Zo meteen stap ik weer in mijn lichaam en
sta ik op
met lichaam en al
en dan is het dag.
Dan gaat de wekker.

De wekker is daar neergezet door Boris.
Die ligt daar
met zijn kop in een tas
Vraag me niet waarom
maar dat is de enige manier waarop hij lekker slaapt
zegt-ie.

Dit is leegte. Dit is mijn hoofd.
Ik wacht.
Ik wacht op een gedachte.
Die komt in de leegte binnen
en ik zie hem meteen staan.
Pats.
Eten.
Pats.
Voetballen
Of pats.
Eeeeeeeeeenorme toren bouwen van alles wat op elkaar kan staan.
Soms komt er een vreemde gedachte binnen,
maar die stuur ik meteen weer de deur uit.
Aan vreemde gedachten heb je niets.
Maar die leegte is weg wanneer mijn broer wakker wordt.
Dan wordt het vol.
Want mijn broer neemt van alles mee.
En geen nieuwe dingen of een cadeau.
Neenee, meneren en mevrouwen.
Rommel.
Van buiten.
Vanuit zijn broekzakken en halfnatte kartonnen doosjes
komt er allerlei rommel de kamer binnen.

Mijn kamer, nou ja, onze kamer, deze kamer.
En ik zie dat binnen komen en om me heen staan.
En voordat ik het weet
sluipen de dingen mijn hoofd in
en staat het hier zo vol
dat ik niks meer kan denken.
Soms kijk ik teevee.
Zit ik daar en kijk teevee,
omdat er even geen gedachte binnenkomt.
Komt mijn broer binnen en leegt zijn zakken
en staat er een blik augurken in mijn beeld,
ligt er een hoop touw, een halve kapotte radio,
een centrifuge, een laatje met een stukgelezen boekje,
een stuk hout met een roestige spijker,
lege blikjes, een kleurige teenslipper, een dopje, nog een dopje
en dan toch nog onverwacht ... een heel bijzonder dopje.
En dan vraag ik waarom is dat dopje zo bijzonder?
Omdat het nergens op past, zegt-ie dan.
En dat stalt hij allemaal uit,
tussen mij en mij favoriete televisie serie!
Ik bedoel: ik vind niet erg dat ik een broer heb,
dat overkomt de beste,
maar waarom moet hij zo ongelooflijk stom zijn.

BORIS:

Tien, negen, acht, zeven....

GUSTAAF:

Nou ja, dit is het verhaal van Gustaaf, Boris en de dingen.

GUSTAAF gaat in zijn lichaam liggen.

Scène 2:

Boris staat op

BORIS:

...zes, vijf, vier, drie, twee één!

Een wekker naast het matras van Gustaaf gaat af.

BORIS:

Gustaaaaaf!

BORIS staat op de tas om zijn hoofd. Hij doet wat ochtendgymnastiek. Onder de hoop zure lappen komt GUSTAAF's arm met een knuppel die wilt om zich heen slaat, totdat hij de wekker raakt. BORIS zet de tas van zijn hoofd.

BORIS:

Wat is het vandaag voor een dag?
Wat is het vandaag voor een dag?
Maandag! De mooiste dag van de week.
Maandag, vuilnisdag.
Misschien staat er nog wat op straat.

Een andere wekker begint te rinkelen. Half in slaap trekt GUSTAAF laadje van het nachtkastje open, geeft er in het wilde weg een klap in en de wekker stopt.

BORIS:

Dat is twee...

Een derde begint te rinkelen.

GUSTAAF:

Boris, verdomme, waar heb je die wekker verstopt.

BORIS:

Geen idee.

GUSTAAF:

Schiet op, zo meteen ben ik wakker!

GUSTAAF kijkt verwilderd om zich heen. Totdat hij de bobbel aan het voeteneinde van de bank ziet.

GUSTAAF:

Oh ja, onder de deken. Heel leuk. Maar te makkelijk voor je superintelligente broer.

BORIS:

Sorry ...

GUSTAAF slaat met de knuppel op de bobbel aan het voeteneind en slaat zich daarmee godsgruwelijk hard op zijn eigen teen. De wekker blijft rinkelen.

GUSTAAF:

Auw. Mijn teen! Gek!

GUSTAAF springt hinkelend van de bank. Hij showt zijn bloederige, gezwollen teen. BORIS tilt een knuffel op, waarin op vernuftige wijze een enorme wekker verwerkt zit en zet hem vervolgens uit.

GUSTAAF:

Ja? En nu?

BORIS:

Nu wat?

GUSTAAF:

Zie je die teen?

BORIS:

Natuurlijk zie ik die teen. Hij is rood, dat valt op.
En hij is drie keer zo groot geworden.

GUSTAAF:

Hoe denk je dat dat komt, Boris?

BORIS:

Geen ideeeee, Gustaaf.

GUSTAAF:

Omdat ik er een dreun met een knuppel op heb gegeven.

BORIS:

Een dreun?

GUSTAAF:

Ja.

BORIS:

Op je teen?

GUSTAAF:

Ja, Boris.

BORIS:

Waarom doe je dat in godsnaam?

GUSTAAF:

Omdat, ik, lieve Boris ...

BORIS:

Ja, lieve Gustaaf ...?

GUSTAAF:

Een DEBIEL van een broer heb die ongeveer zesduizend wekkers verstoppt om mij uit mijn slaap te krijgen!!!

BORIS:

Nee!

GUSTAAF:

Ongeloofelijk, nietwaar?
Haal mijn schoenen.

BORIS:

Right!

GUSTAAF:

En mijn kauwgommetjes!

BORIS:

Yes!

*BORIS loopt naar een berg schoenen en vist er een paar tussen vandaan.
Vervolgens loopt hij naar een kastje en haalt daar een strip kauwgom uit. Hij zet de schoenen netjes voor GUSTAAF neer.*

BORIS:

Alstublieft, mijnheer.

*GUSTAAF neemt zich de tijd om zich op te winden. Hij steekt kauwgom in zijn mond.
Kauwt arrogant voor zich uit. BORIS staat hem aan te kijken.*

GUSTAAF:

Dankjewel, Boris, en zie je die teen?

BORIS:

Die teen zie ik.

GUSTAAF:

Die is drie keer zo groot, die gaat nooit in die schoen.
Je wordt bedankt, Boris, heel fijn.
Ik had mezelf wel levenslang ongelukkig kunnen slaan.

BORIS:

Ik dacht. Ik maak Gustaaf vroeg wakker,
dan heeft hij een lange dag.

GUSTAAF:

Een lange dag! Ik kan niks.
Ik kan mijn schoenen niet eens aan!

BORIS:
Ogenblikje.

BORIS pakt de zaag en zaagt de neus van de schoen af. Met veel oe's en aa's wordt de schoen aangetrokken.

BORIS:
Nou, je bent wakker én je voet kan ademen.
Dat is belangrijk, anders gaat 'ie stinken.

GUSTAAF:
Laat het opvoeden maar aan mij over.
En als er nu een vrachtwagen overheen rijdt?

BORIS:
Dan zaag ik er nog een stukje vanaf.

GUSTAAF:
Ik vind het niet erg dat ik een broer heb,
maar waarom moet hij zo verschrikkelijk stom zijn.

(lied: 'Ik vind het niet erg dat ik een broer heb...')

BORIS:
Ik ga naar buiten.
Kijken of daar nog iets te halen valt.

GUSTAAF:
Buiten?

BORIS:
Mensen gooien van alles weg.
Zonder er verder nog over na te denken.
Mooie dingen die nog van alles kunnen worden.
Dingen zonder naam, die liggen te wachten tot je ze vindt.
Dingen die opgeraapt willen worden
Honderden elastiekjes waar je gedachten aan blijven hangen
Ijzere dingen die op zoek zijn naar robotachtigheid
Takjes die hopen dat ze een pistool, kanon of eng armpje worden
Kastjes die elk geheim dat je bedenkt kunnen verstoppen
Touwtjes die een dag aan elkaar kunnen knopen
Dingen die pssst! zeggen al je eraan voorbij loopt
Dingen die HEE HALLOOOOOO roepen
en dingen waar je oog over struikelt als je eraan voorbij kijkt.
Dingen die ...

GUSTAAF:
Ik ga niet naar buiten.

BORIS:

Kan je dan de was doen?

GUSTAAF:

De was! Ik?!

BORIS:

Moet ook gebeuren.

GUSTAAF:

Met zo'n teen. Ik kan niks meer.

Ja mijn voeten kunnen ademen, daar houdt het wel zo'n beetje op.

Bovendien werkt dat apparaat nooit.

BORIS:

Tante Bep niet?

Gewoon luisteren naar het apparaat.

Een kind kan de was doen. Dus jij ook.

BORIS loopt naar Tante Bep, de wasmachine.

BORIS:

Goede morgen, Tante Bep, Gaan we vandaag nog een was draaien. Gaan we dan nog een wasje draaien?

Tante Bep draait een paar slagen ten teken, dat wat haar betreft de vuile sokken en de kleine mannenonderbroeken met poepstrepen kunnen komen. BORIS gooit waspoeder in het zeepbakje van Tante Bep en Brinta in twee leuke bakjes. Tante Bep en de jongens ontbijten, daarna kijkt Boris op zijn horloge.

BORIS:

Ik ga langs de vuilnisbakken.

GUSTAAF:

Ja, haal nog meer ouwe troep in huis!

BORIS:

Dat is geen ouwe troep.

Het kan een aanleiding zijn.

GUSTAAF:

Een aanleiding? Een aanleiding?

Weet je dat ik geen ruimte meer heb voor een nieuwe gedachte?

BORIS:

Wanneer had je dan voor het laatst een nieuwe gedachte?

GUSTAAF denkt hard na.

GUSTAAF:

Ja, dat weet ik niet! Omdat ik doorlopend struikel over ... over ...over die centrifuge bijvoorbeeld, die staat er al maanden. Waardeloos!

BORIS:

Die centrifuge werkt PERFECT!

GUSTAAF:

Ja, die werkt perfect, ja.
Kijk...

GUSTAAF zet de centrifuge aan en pakt een potlood. Demonstratief steekt hij die in de centrifuge en haalt er even later een vlijmscherp geslepen potlood uit.

BORIS:

Scherp! En je hoeft het bakje maar eens in de tien jaar leeg te gooien.

GUSTAAF:

Briljant.
En waarmee drogen we dan de was?

BORIS:

Die drogen we in de kroonluchter,
dat doen we al jaren zo.

GUSTAAF:

Zodat ik televisie moet kijken door jouw sokken en jouw onderbroeken heen! Daar gaat mijn natuurdocumentaire! Is het wel eens in dat armoedige aanbouwtje, dat jij je hoofd noemt, opgekomen dat we een PUNTENSLIJPER, zo'n klein handzaam dingetje, kunnen gebruiken om onze potloden te slijpen EN dat we een CENTRIFUGE gebruiken om te CEN-TRI-FU-GE-REN, dat wil zeggen het DROOG slaan van textielen weefsels door een hysterisch draaiende beweging, waardoor het laatste restje water uit zak en naad GEPERST wordt? Mnouu? Ooit wel eens opgekomen in dat rimpelloze meertje van je?

BORIS:

Hij is lekker groot. Het is een kloeke puntenslijper. Je kan hem niet kwijtraken.

GUSTAAF:

Jij wilt me ook niet begrijpen. Is het wel?
Ik ben je oudste broer.

BORIS:

En mijn enige.

GUSTAAF:

En dat is jouw grote geluk.
Want anders zou jij het niet overleven.

BORIS en GUSTAAF vechten.

Scène 3: Waar zijn onze ouders eigenlijk ?

BORIS:

Waar zijn onze ouders eigenlijk?

GUSTAAF:

Geen flauw idee.

We zijn op een avond gaan slapen
en toen we wakker werden waren ze weg.

BORIS:

Zonder bericht of niks?

En waarom zijn ze niet langs gekomen om iets te zeggen?

GUSTAAF:

Wie?

BORIS:

De politie ...

of de brandweer, de ambulance, of de gemeentereiniging?

Ze hadden toch op zijn minst iemand van de dierenbescherming langs kunnen sturen?

GUSTAAF:

Vanwege de stille trom.

BORIS:

Aha. Ja. Dat verklaart een hoop.

GUSTAAF:

Onze ouders zijn met stille trom vertrokken.

BORIS:

Wat verschrikkelijk!

We zijn toch maar kinderen?

GUSTAAF:

Dat is inderdaad verschrikkelijk.

En daarom ben ik alvast maar volwassen geworden.

BORIS:

Zo maar wegsluipen ...'s nachts.

GUSTAAF:

En als je het mij vraagt ... was dat om jou.

BORIS:

Om mij?

GUSTAAF:

Ja, bij mij zouden ze niet wegsluipen
omdat ik als kind alles mee heb.
En toen jij geboren werd hadden ze hun hoogtepunt al bereikt.
Ik heb ze het zien proberen,
maar het was een onmogelijke opgave.

BORIS:

Wat was een onmogelijke opgave?

GUSTAAF:

Jij.
De arme mensen.

BORIS:

Ik? Een onmogelijke opgave?

GUSTAAF:

Ik vind het heel dapper van mij.

BORIS:

Wat?

GUSTAAF:

Dat ik er ook niet tussen uitgeknepen ben.
Ongelooflijk dapper.
Heel volwassen eigenlijk, voor zo'n kleine jongen.
Opmerkelijk volwassen, ja.
Knap zo!

BORIS:

Dank je.

Stilte.

BORIS:

Ik maak me zorgen.

GUSTAAF:

Hoeft niet. Ik blijf.

BORIS:

Misschien dat onze ouders bij nacht en ontij door kinderlokken bij ons weggelokt zijn.

GUSTAAF:

Kinderlokken lokken geen ouders.
Daar zijn het kinderlokken voor.
Ouders hebben weer andere lokken.

BORIS:

Of dat ze dood gegaan zijn.

GUSTAAF:

Waarom zouden ze dood gegaan zijn?

BORIS:

Omdat ze in een sneeuwstorm eten zijn gaan halen
en de weg verdwaald hebben.
En dat is treurig.

GUSTAAF:

Het was een warme zomernacht en de ijskast was vol.
Er leek geen vuiltje aan de lucht.
Nee, meneertje, dat vuiltje lag in bed, op dát moment stinkend te slapen,
maar overdag luisterend naar de naam Boris.

(lied: 'De mooiste...')

BORIS:

Ik kan me niet herinneren hoe moeder d'r uit zag.

GUSTAAF:

Dat komt omdat je alleen troep in je hoofd hebt.
Naar binnen gesleepte rommel.
Dom spul.

BORIS:

Misschien ben ik haar wel tegengekomen.

GUSTAAF:

Bij het grofvuil zeker. ..

BORIS:

Nee, gewoon op straat.

GUSTAAF:

Moeder was het mooiste dat bestaat.
Ze droeg altijd een rode jurk en een blauwe lucht.

(lied: 'De mooiste...')

BORIS:

Ook toen ze bij nacht en ontij vertrok?

GUSTAAF:

Nee, toen had ze een wit mantelpakje aan en een sterrennacht omgeknoopt.
Washandjes had ze om haar elegante schoenen geschoven,
zodat ze zacht kon lopen.

BORIS:

En vader?

GUSTAAF:

Vader! Vader was de geweldigste kerel die ooit op aarde rond gelopen heeft.

Hij kon een kaaps viooltje met één klap dood slaan.

Soms schreeuwde hij, maar hij was meestal onverstaanbaar.

Iedereen was dol op hem en ik was zijn lieveling.

Kinderen uit de buurt kwamen hier graag spelen en dan vertelde hij honderduit over zijn avonturen op de bodem van een vulkaan of dat hij een keer een dinosaurus in een tram tegenkwam. Of het oude vrouwtje dat hij aan haar voeten had moeten ophangen, omdat het een heks bleek te zijn ... van die dingen.

En hij schoor zich, zodat hij niet prikte als hij mijn schoongewaste voeten kuste.

Een heerlijk mens. Klein van stuk maar warm. Een warm mens.

Was hij nog maar hier om ... om mijn teen te kussen.

(lied: 'De mooiste...')

BORIS:

Wat raar toch, zulke bijzondere ouders en dan plotsklaps weg.

GUSTAAF:

Plotsklaps.

BORIS:

En nu wonen we hier, plotsklaps.

GUSTAAF:

En het is goed hier.

BORIS:

Daar niet van.

Scène XX:

Verveling

BORIS en GUSTAAF zitten op stoelen aan tafel. Gedurende de scène zakken ze van pure verveling van de stoelen af.

Stilte.

BORIS:

Moeten we niet naar school?

GUSTAAF:

Levensgevaarlijk!

BORIS:

Maar we zijn toch kinderen?

GUSTAAF:

Op school douwen ze een potlood in je neus of je moet een asbak kleien voor vaderdag en dan moet hij wel gaan roken en dan krijg je astma en hij gaat dood.

BORIS:

Onze vader is al dood.

GUSTAAF:

Daar ga je al. Levensgevaarlijk.

Ze zakken mokkend onderuit. Stilte.

GUSTAAF:

En je krijgt er Argentinië ...

BORIS:

Aiaiai!

GUSTAAF:

En als je dat hebt ... nou!

Dan moet ik je kop kaal scheren en duchtig insmeren!

BORIS:

Duchtig insmeren!

GUSTAAF:

Met pindakaas, ja.

En dan moet je warme cola drinken en vroeg naar bed.

Hadden we maar weer een vader. Hij zou ons wegbrengen en een oogje in ons zeil houden.

Misschien wel het kind dat Argentinië verspreid of potloden in je neus douwt op straat opwachten en hem grijpen.

GUSTAAF buigt zich speersnel naar voren, grijpt de oor van BORIS, draait die half van zijn kop.

BORIS slaat door de aanval op tafel en kermt.

GUSTAAF:

En hij zou met een roodaangelopen, ongeschoren kop vlakbij het kind komen en schreeuwen "Je bent een vies stinkkind met een rotkarakter en als je nog één keer mijn jongens lastig valt draai ik je arm uit je lichaam en laat ik je poep eten!"

GUSTAAF laat BORIS vol walging los en valt weer terug in zijn hangstand. Droogjes gaat hij verder.

GUSTAAF:

Daarna zou hij ons op zijn sterke armen nemen en een ijsje gaan eten.

BORIS valt ook terug en zet het gesprek voort alsof er niks gebeurd is.

BORIS:

Waar zijn vaders anders voor?

GUSTAAF:

Maar die hel in gaan zonder vader? Levensgevaarlijk!

Stilte. De jongens gaan nog lamlendiger hangen. BORIS kijkt verveeld om zich heen.

BORIS:

Ik wil iets doen ...

GUSTAAF:

Doe maar wat.

BORIS:

Wat dan?

GUSTAAF:

Wat je wilt.

BORIS:

Kan je me niet voorlezen?

GUSTAAF gaat wat ongemakkelijk verzitten.

BORIS:

-pesterig- Jij bent de oudste.

Jij moet me voorlezen...

GUSTAAF schuift zenuwachtig heen en weer.

BORIS:

Gustaaaaaaaaaaf voooooorlezen

GUSTAAF:

Ik ... ik ... weet niet wat ik moet voorlezen.

BORIS kijkt als een verveelde aap om zich heen.

BORIS:

Dat zijn toch boeken, Gustaaf?

Hee, hee, Gustaaf, dat zijn toch boeken?

GUSTAAF:

Waar?

BORIS:

Daar.

GUSTAAF:

Ja! Dat zijn boeken.

BORIS:

Kan je die toch voorlezen.

Gustaaf?

Staafje ...

Geïrriteerd staat GUSTAAF op.

GUSTAAF:

Ok! Ok. Je hebt me zo ver. Ok. Ik ga een boek voorlezen.

Je hebt er om gevraagd. Nou zal je het krijgen ook, maar dan moet je zo meteen niet piepen dat het te eng is of te moeilijk of te treurig of ...of te ...

GUSTAAF staat bij een stapel boeken en pakt er iets uit en loopt terug naar BORIS, die er nog steeds jengerig bij hangt, wat GUSTAAF nog meer irriteert. Pinnig.

GUSTAAF:

Rechttop zitten en ACTIEF meeluisteren!

Hoofdstuk 1!

GUSTAAF slaat het boek open, kijkt even snel naar BORIS, draait het boek eens om, schraapt zijn keel, draait het boek nog eens om, kucht en begint.

GUSTAAF:

Hoofdstuk 1... eh ...Daar komt-ie. ... Ik ren door een lange ontbijtkoek. Koortsachtig gil ik: "Ik heb het niet gedaan!". Dan gaat de zon onder. De walvis is een zoogdier en zwemt een leeg jampotje in waar geen statiegeld op staat. Het sneeuwt en de pijl van de Indiaan vliegt door de lucht. Mijn vinger komt klem te zitten tussen de autoportier ...Au!, roep ik, maar ik houd me groot. Dan gaat de zon onder en ...

BORIS:

De zon was al onder.

GUSTAAF:

Ja ... maar hij gaat nog een keer onder.

BORIS:

Hoe kan dat nou.

GUSTAAF:

Omdat het de volgende dag is of het verhaal zich afspeelt op een andere planeet met twee zonnen. Jezus. Ik zei toch ACTIEF meeluisteren. Niet ...niet maar onderuithangen en maar consumeren. Kan ik verder gaan?

BORIS:

Sorry, ja.

GUSTAAF:

De zee had een handvat en ik stond met de zee in mijn hand te wachten op ...op ...op de hamburger met frietjes en mayonaise ...

GUSTAAF voelt dat hij zijn hand nu overspeeld heeft en kijkt BORIS glashard aan. BORIS kijkt glashard terug.

BORIS:

Staat dat daar?

GUSTAAF:

Ja!

BORIS:

Wat een raar verhaal.

GUSTAAF:

Dat is geen raar verhaal, dat is hoofdstuk 1. Het kan nog alle kanten op.

BORIS:

Is het wel een kinderboek?

GUSTAAF:

Ja. Het heeft de Begrijpelijk Lezen Prijs gewonnen van de Bijzonder Slimme Kinderjury ... Ik vind het prachtig!

BORIS:

En je kletst niet uit je nek?

Zware stilte. GUSTAAF besluit tot een vlucht naar voren. Hij scheurt het eerste hoofdstuk uit het boek.

GUSTAAF:

Wil je het nalezen? Nou? Lees maar na.

BORIS blijft het spel meespelen. Hij pakt de blaadjes, beweegt zijn hoofd heen en weer alsof hij leest, gooit de blaadjes op tafel en kijkt GUSTAAF weer strak aan.

BORIS:

Inderdaad. Het staat er. Woord voor woord.

Dan klapt de val dicht!

GUSTAAF:

Hahaha.

Je kan het helemaal niet lezen, want het staat er niet want ik heb het allemaal verzonnen!

BORIS:

Wat vertel je me nou?

GUSTAAF:

Als ik naar school ga, word ik schrijver. Dan vertel ik wat voor ellendige jeugd we hadden en hoe ik in de fantasie gevluucht ben.

De jongens hangen weer verveeld aan tafel.

BORIS:

Mag ik ook in jouw fantasie vluchten?

GUSTAAF:

Nee dat kan niet.

Je zou in je broek plassen.

Ik niet. Ik lust mijn fantasie rauw.

BORIS:

Jammer ...

Stilte.

Plotseling gaat de bel. BORIS en GUSTAAF schakelen meteen vijf paniekversnellingen hoger.

GUSTAAF:

Whaaaaaaaaa!!!

BORIS:

Whaaaaaaaaa!!!

GUSTAAF:

Mensen!

BORIS:
De Kinderbescherming!

GUSTAAF:
Whaaaaaaaaa!!!

BORIS:
Whaaaaaaaaa!!!

De BROERS rennen in blinde paniek door elkaar. Ze zetten lampenkappen of radio's over hun hoofd.

BORIS:
We zijn er niet. Dit is een hoorspel.

De bel gaat weer en blijft nadrukkelijk rinkelen.

GUSTAAF:
Jij bent technisch. Haal de mensen weg! Haal de mensen weg!

BORIS grist ergens een trappetje vandaan en klimt naar een bel die aan een draadje van het plafond hangt. Met gevaar voor eigen leven knipt hij de draden door. Het gerinkel stopt.

BORIS:
Ze zijn weg!

GUSTAAF:
Aiaiai, Boris als jij toch niet technisch,
en ik niet fantastisch was,
wat zou er dan van ons worden?

BORIS:
We hebben alleen ons en ons heeft elkaar.

Ze omhelzen elkaar.

Scène 4:

Afstandbediening

GUSTAAF:

Wat is het vandaag voor een dag?

HERMAN:

Maandag.

GUSTAAF:

Ach ja, Boris, dan ben jij vandaag de afstandbediening.

BORIS:

Gisteren ook al.

GUSTAAF:

Ja. Hoe vaak moet ik het je nog zeggen:
maandag dinsdag woensdag donderdag vrijdag zaterdag én zondag ben jij de
afstandbediening en alle anderen ben ik de afstandbediening.

BORIS:

Zijn er andere dagen dan, ik kan me niet herinneren dat jij ooit ...

GUSTAAF:

Ja natuurlijk ... zo heb je zakkatakkazoemdromreldekeltukkatrektdag, meestal valt die
in een schrikkeljaar, maar vaak ook niet en oh ja! banabilafromatriladag, en die
valt meestal precies om twaalf uur, tussen oud en nieuwjaar in en natuurlijk
ziekevisjesdag, maar die valt eigenlijk nooit. Al die dagen ben ik de afstandbediening,
dus het is heel mooi in evenwicht.

Mooi. Ophoepelen. Nee wacht! Zet de televisie aan, ruim je troep op en ruim daarna
jezelf op. Misschien is er nieuws en als er geen nieuws is, is er misschien iets ouds.

BORIS zet de televisie aan, ruimt wat rondslingerende rommel op en wil weg gaan.

GUSTAAF:

Kan je hem ietsje harder zetten ... lieve Boris.

BORIS doet wat hem gevraagd wordt.

GUSTAAF:

Prima!

BORIS loopt weer naar de deur en wil weggaan.

GUSTAAF:

Wacht even, toch ietsje zachter ...

BORIS sjokt terug en zet het volume wat lager.

GUSTAAF:

Nu is het ...perfect. Kan niet beter, broer.

BORIS:

Weet je het zeker?

GUSTAAF:

Zo zeker als twee maal twee zeven is. Ga maar brood halen.

BORIS:

Maar twee maal ...

GUSTAAF:

Het is goed zo! Heel wit, gesneden ...

BORIS wil vertrekken.

GUSTAAF:

Of nee, trek je sportschoenen maar aan.

Ik ga zappen!

Ja daar heb ik zin in.

BORIS trekt met tegenzin sportschoenen aan en gaat naast GUSTAAF zitten.

GUSTAAF:

Klaar? Veronica!

BORIS maakt een sprintje naar de tv en drukt op een knopje, en sprint terug. Dit herhaalt zich na elke zender, die GUSTAAF roept.

GUSTAAF:

Kidsnet ...naaaaaah

Duitsland ... ja! Die is goed Duitsland!

Nee Duitsland twee, natuurlijk ...

België 3

Net 8 saaaaaaaaai man

Net 10 heb ik zal gezien

TMF ah ... moet je kijken, moet je kijken... te laat!

EuroChannel ... onbegrijpelijk.

KinderKanaal ... kinderachtig!

RTL ... waaaaaaah meisjes!

ARD ...ARD ...ARD ... Hee, Boris ARD!

BORIS is echter verdwenen.

Verdomme, Boris!

ACT II

Scène 5:

En dat maakt drie

BORIS komt doorweekt terug met een natte handschoen in zijn hand. Hij maakt plaats op tafel en bekijkt de handschoen met zijn vergrootglas.

BORIS:

Moet je kijken, een handschoen.

GUSTAAF:

Dat vieze ding.

BORIS:

Lag op straat en er reed van alles over heen, vrachtwagens, fietsen
soms lag die aan de ene
dan weer aan de andere kant van de straat.
Ik heb gehurkt op de stoeprand zitten kijken.
Toen begon het te regenen
en alles werd modder
en de handschoen lag daar op de weg
en ik kreeg medelijden.

GUSTAAF:

Medelijden, met zo'n vies ding?!

BORIS:

Ja, eens zal hij toch mooi zijn geweest, met een hand erin.
Die hij warm hield tijdens kou.
Ik moest denken aan onze ouders.
Misschien liggen zij ook ergens verloren
in de regen of de modder,
misschien rijdt er wel zwaar verkeer over hun heen.

GUSTAAF:

Dacht je werkelijk dat die twee heerlijke mensen die mij hebben gemaakt
een beetje op de openbare weg in de modder gaan liggen
en zich door zwaar verkeer laten overrijden. Denk toch na.

BORIS:

Misschien is het wel een spoor.
En ligt verderop de andere handschoen.
En honderd meter verderop een schoen of sok.
En een dagreis verder misschien wel een stukje rode jurk of blauwe lucht.

En als je dan nog verder zoekt,
voorbij de bossen waar het donkergroen en rustig is,
maar waar de grond krioelt van slangen en schorpioenen,
ligt daar misschien wel het gebroken witte mantelpakje in stukken
of hangt de sterrennacht aan de takken.
En als je nog verder gaat vind je misschien wel ...

GUSTAAF:

Brood?

BORIS:

Hè?

GUSTAAF:

Heb je brood meegenomen?
Heel wit ... in keurige sneetjes.

BORIS:

Brood...

GUSTAAF:

Ik vraag niet veel ... Ik bedoel, jij loopt maar rond te lummelen, buiten,
terwijl ik hier alles moet regelen. Alles, Boris, weet je hoeveel dat is?
ALLES regelen is HEEEEEL veel. En begrijp me goed: ik doe het. Omdat ik de
oudste ben en me volwassen gedraag, maar je zou OOK mee kunnen helpen en in
plaats van natte handschoenen brood kunnen gaan halen. Maar nee hoor. Wel naar
buiten gaan, en naar een modderige handschoen kijken en MEDELIJDEN krijgen.
Boris, ik vind het niet erg dat ik een broer heb, maar waarom moet die zo
godsachterlijk STOM zijn.

(lied: 'Ik vind het niet erg dat ik een broer heb...')

GUSTAAF:

Houd je bek!

En wat doe je dan verder buiten, hè? Een beetje groeien, of wat?

BORIS:

Maar ik heb brood. Vers brood.

BORIS haalt een brood tevoorschijn en houdt dat voor GUSTAAF..

GUSTAAF:

Ja, nee. Nu ben je te laat.

Nu ben ik kwaad.

BORIS:

Maar hier is ons brood toch?

GUSTAAF:

Nu hoeft het niet meer.

Nu ben ik geïrriteerd. Geïrriteerd èn teleurgesteld en dat is niet zomaar weg.

Geef hier.

BORIS:

Ik mag zeker niet het spoor gaan volgen?

GUSTAAF:

Van de ene gore lap naar de andere natte schoen zeker Nee, natuurlijk niet. Drol!

Naar je kamer!

BORIS:

Ik heb geen kamer.

GUSTAAF:

Dan ga je maar onder de vloerbedekking liggen.

BORIS:

Dat vind ik eng.

GUSTAAF:

Goed zo, het is ook voor straf.

Wat heb ik er aan als je het leuk vindt, om onder de vloerbedekking te gaan liggen?

BORIS:

Het is daar zo donker.

En je loopt steeds over me heen.

GUSTAAF:

Ja, dacht je dat dat voor mij leuk is?

BORIS:

Ik weet het niet.

GUSTAAF:

Hup, bewegen.

BORIS kruipt onder het tapijt en blijft daar als een bobbel onder liggen. GUSTAAF eet van het droge brood. Hij staat op en loopt naar de tafel voor het broodnodige beleg. Wanneer hij terug naar de bank loopt, ontdekt hij dat zijn brood weg is. Waarschijnlijk verdwenen in de bank (maar in het echt gepakt door Herman).

Er volgt een gevecht met de bank en uiteindelijk verdwijnt GUSTAAF onder afgrijselijk gegil in de bank.

Het is stil. Vanonder het tapijt komt er een dun stemmetje.

BORIS:

Gustaaf, wat is dat ... Guus?

Hee! Guus, man. Kan ik weer ... eh ...BOVENOP het tapijt komen?

Gustaaf?

Guus?

Staaaf?

Hmmm.

De bobbel onder het tapijt schuift langzaam naar voren. Uiteindelijk tilt hij het tapijt op en kijkt rond.

BORIS:

Gustaaf ... ik kom onder het tapijt vandaan, OK?

Ik tel tot drie ...

en dan ...

dan kom ik. Ok?

Stilte.

BORIS komt onder het tapijt vandaan en kijkt om zich heen.

Niemand te zien.

BORIS:

Hè?

Gustaaf?

Hou op man, je houdt helemaal niet van verstoppertje.

Ik wel, ik vind dat leuk.

Jij niet ...

BORIS staat in de kamer en kijkt nadenkend naar de puinhoop en de broodkruimels. Een rommelkist wordt omgegooid en een vergrootglas komt te voorschijn. BORIS volgt sporen, die hem uiteindelijk naar de bank voeren. Ver weg klinkt gemoffeld geluid.

De bank ...

BORIS onderzoekt de bank en verdwijnt.

ACT III

Scène 6:

Binnenwereld

BORIS rolt door een gleuf en komt naast GUSTAAF terecht. Ze zijn opgeslokt door het binnenste van de bank. De broers vliegen elkaar om de hals.

BORIS:
Gustaaf!

GUSTAAF:
Boris!

BORIS:
Gustaaf, jongen!

GUSTAAF:
Boris, jongen!

BORIS:
Gustaaf, man, was dat schrikken!

GUSTAAF:
Boris, man.

BORIS:
Gustaaf! SCHAT!

GUSTAAF:
Genoeggenoeg ... gedver.

BORIS:
Het is hier zo donker.

Plotseling is er licht en klinkt er muziek. In de bank zit een kerel met een gitaar.

GUSTAAF en BORIS:
Waaaaaaaaah

BORIS:
Wat krijgen we nou?

GUSTAAF:
Een kerel.

BORIS:
In onze bank.

HERMAN:

*Ik ben gestopt met roken en aan de gitaar gegaan.
Mijn haar is lang en mijn baardje laat ik staan.
Want die haren zaten in mijn hoofd in de war geknoeid,
maar zijn er nu mooi uitgegroeid.*

*Straks krijg ik krullen en wordt het lichter.
Mijn kop zat dicht, maar nu ben ik dichter*

GUSTAAF:

D'r op af Boris!

BORIS:

En jij dan?

GUSTAAF:

Ik denk na.

BORIS:

En wat doe ik dan,
als ik op hem af ben gegaan?

GUSTAAF:

Dan grijp je hem.
en vraag je om zijn verblijfsvergunning
en dan sla je hem tot bloedenstoe!

BORIS:

Tot bloedenstoe! Wat erg Gustaaf.

GUSTAAF:

Hij heeft het verdiend.
En misschien moet je wel zijn arm omdraaien
en er prikkeldraad van maken
tot hij om genade schreeuwt.

BORIS:

Wat een pijn zal hem dat doen, Gustaaf.

HERMAN:

*Ik heb hier mijn rust, maak wat muziek,
met soms een zachte televisiescheet.*

*Als ze boven springen op de bank,
dan komt het plafond tot aan mijn hoofd.
Met stof en schuimrubber en hier en daar
een stukje zwubber en paardenhaar.
Dan wacht ik met mijn instrument van snaar
en mijn trompetje stil,
tot het verdwijnen van de jongensbil.*

GUSTAAF:

Borispas op! Het kan ook zo zijn dat hij een grote valse zwarte hond met kleine oogjes in zijn zak heeft en die op jou af stuurt!

BORIS:

Een grote valse hond met kleine oogjes! Ai ai ai ai!

GUSTAAF:

En dat jij een ellendige dood zal sterven.
En ik zal je in een sigarenkistje begraven
en een liedje voor je zingen
in een diep gat in de grond.

BORIS:

Maar jij stuurt me toch?!

GUSTAAF:

Ja.
We moeten wat.

BORIS:

We zitten in een situatie.

HERMAN:

*Ik verzin hier wat woorden zoek ze bij elkaar
timmer er dan wat regels van of plak ze met gitaar
en voordat je het weet genietje
van je zelf gemaakt liedje:*

let op:

*een grote dinosaurus glijdt over de pindakaas
zoldermonsterzandkasteel met sokken in een tulpenvaas
een harige tante geprikt door een kwal
een robotconstructor en een roestig geval*

*Met wat woorden en wat ritme voor het ritje
Loopt het lekker en zitje
voor je het weet met een lekker hitje*

Oe oe oe oe oe (4x)

BORIS:

Hij lijkt wel aardig....

GUSTAAF:

Aardig?
Aardig?
Het is een vreemdeling, een onbetrouwbare vreemdeling.

BORIS:

Hoe weet je dat nou?

GUSTAAF:

Waarom heeft hij zich anders verstoep in ONZE bank?

BORIS:

Zal ik het hem vragen?

GUSTAAF:

Je moet hem grijpen!

BORIS:

Ik kan het hem toch gewoon vragen?

GUSTAAF:

Wil jij zeggen dat ik uit mijn nek klets!

BORIS:

Nou ja ...

GUSTAAF:

Ik, die mijn jeugd heb overgeslagen, om snel volwassen te worden,
om jou voor al het kwade te behoeden.

Ik, die al het denkwerk moet doen, die altijd zit te peinzen en te focussen.

Besef jij wel dat ik geen jeugd heb gehad, voor jou.

Dat ik mezelf opoffer, voor jou.

Dat ik geef, geef, geef en nog een keer geef. Voor jou.

BORIS:

Ja, maar je ligt wel lang op de bank
en je laat scheten voor de televisie.

GUSTAAF:

Ja! Ja. Ik laat scheten voor de televisie.

Maar dat doe ik niet voor mezelf, dat doe ik voor jou.

Want dat zijn restproducten van mijn denkprocessen!

Dat moet ergens naar toe.

En dankbaarheid, ho maar!

En wie vertelt jou altijd de laatste vieze moppen?

Nou?

BORIS:

Ja, jij, maar ik vind ze nooit zo leuk ...

GUSTAAF:

Oh! Nu vindt meneer ze plotseling "niet zo leuk"!

Nou, en dat broodje poep van vorige week,

waarvan die dacht dat het een augurk was, hm?

Daar moest jij anders heeeeeeeel erg om lachen.

En die twee tietten in een envelop? Vond je toch leuk?
Ga nou niet zeggen dat je dat niet leuk vond.

BORIS:

Ik denk dat ik toch even met hem ga praten ...

GUSTAAF:

Blijf hier, Boris! Hee! Niet weggaan. Hee, ik ken nog een goeie:
twee muggen zitten in een kut te kaarten ... Boris!

BORIS loopt voorzichtig op HERMAN af.

Scène 7:

HERMAN

HERMAN speelt nog steeds wat voor zich uit. BORIS komt bij hem staan.

BORIS:

Dag meneer.

Ik ben Boris.

Boris van Gustaaf.

Dat is hij daar

Ik was hem kwijt en toen ben ik gaan zoeken.

Ik heb hem gevonden. In het bankstel.

Hier dus eigenlijk.

Maar nu vind ik u ook.

In ons bankstel.

Vind ik eigenaardig.

Ik wist niet dat ons bankstel van binnen bewoond werd...

U bent een stuk ouder ...

Moet u niet aan het werk?

HERMAN:

Ik ben aan het werk.

BORIS:

Ik bedoel op kantoor.

Of fabriek, misschien in de buitenlucht waar u iets fris doet.

HERMAN:

Ik ben aan het werk ... hier.

HERMAN wijst naar zijn hoofd waar klaarblijkelijk allerlei dingen gaande zijn.

BORIS:

U bent aan het werk. In uw hoofd.

HERMAN:

Al een tijdje, ja.

BORIS:

En komt daar wat uit?

HERMAN stopt met spelen.

HERMAN:

Weet ik niet.

BORIS:

Er is hier verder niemand die iets zegt.

Dit is goed of dit is fout.

HERMAN:

Nee, ze weten niet dat ik hier zit denk ik.

BORIS:

Speelt u verstoppertje?

HERMAN:

Speel ik verstoppertje? Ja, ik denk het wel. Je hebt gelijk.

BORIS:

En wanneer heeft u zich verstopt?

HERMAN:

Eeuwen geleden.

BORIS:

En niemand heeft u gevonden?

HERMAN:

Nee. Tot vandaag. Nu zijn jullie er en dat maakt de dingen gecompliceerd.

BORIS:

Wij zitten in een situatie, maar u ook ...
Eeuwenlang verstopt. Wat erg.
En kreeg u geen honger of dorst?

HERMAN:

Soms wel, maar dat was het me wel waard.
En meestal kwamen er wel kruimels van boven.
Door de naden en de kussen, in de gleuf bij rug - en armleuning:
altijd was er wel wat te vinden.
Hele stukken rijstekoek, korsten brood met sliertjes pindakaas.
Ik kwam wel aan mijn kostje.

BORIS:

Was u dat!

HERMAN:

Ik denk het wel.

BORIS:

Ik dacht dat dat de muizen waren.

HERMAN:

Neenee, mannetje.
En tussen de broodkorsten vond ik van alles, zeg maar berichten van jullie lichaam.
Kijk deze doos zit vol met pulk uit neuzen. En dit doosje: uitgedroogde korstjes van
bloedwonden. En wacht! Ik heb hier ook nog een plakboek met teennagels. Kijk.

Trots laat HERMAN een plakboek zien met daarin keurig allerlei teennagels geplakt.

Zie je? Kijk, hier, helemaal compleet: kleine teen linkervoet tot de grote teen en dan via de grote teen van de rechervoet zo, aflopend naar de kleine teen. Is van twee jaar geleden ... zie je, schoon zijn ze niet ...daar zit nog wat vuil onder... ja, jullie waren lekker bezig. Ik denk dat het jouw nagels zijn.

BORIS:

Tja, dat zou best kunnen meneer. Wat heeft u ze allemaal netjes ingeplakt!

HERMAN:

Leuk dat je mijn werk waardeert. Wacht!

HERMAN pakt een potje en draait de deksel ervan af.

Hier moet je ruiken....

BORIS ruikt en slaat bijkans achterover van de stank.

BORIS:

Dat is van Gustaaf!

HERMAN:

Goeoeoeoed! Je hebt talent.

BORIS:

Heee, Gustaaf. Een scheet in een potje. Van jou.

GUSTAAF:

Kan niet.

BORIS:

Wil je hem terug hebben?

GUSTAAF:

Doe niet zo kinderachtig.

BORIS:

Ik BEN nog een kind.

Ik ben nog zo jong, en de wereld is zo groot, vindt u niet?

HERMAN:

Ja, als je jong bent is de wereld groot.

En als je ouder wordt krimpt hij, wordt hij kleiner, tegen het benauwde aan.

*Dan zijn de wolken geen reuzen
of draken meer,
maar een naderende regenbui met een nat pak verkoudheid.
Dan is je kamer de wereld niet meer,
maar een plek waar jij je sleutels vergeet.
Dan is een plas de zee niet meer,
maar iets waar je om heen moet.*

*En de takken geen enge armpjes van dode kinderen niet meer,
maar oud hout op een ellendige herfstdag.
Als je ouder wordt is de dag niet meer gemaakt van eindeloosheid,
maar van minuten en kijk je vaker en vaker op de klok
en heb je haast en moet iets af en moet je weg en ben je te laat.*

GUSTAAF:

Kom, Boris, we gaan.

HERMAN:

Is dat je broer?

BORIS:

Dat is Gustaaf.

Hij heeft het formaat van een kind, maar het humeur van een volwassene.

GUSTAAF:

Nou, dank je wel, maar niet heus.

Boris, geef me eens een kontje, misschien dat ik dan de bank uit kan kruipen.

Dan ben ik gered.

HERMAN:

Kunnen jullie niet even blijven?

Ik heb nog een worstje. Heb ik bewaard voor een bijzondere gelegenheid.

BORIS:

Een worstje!

HERMAN:

We maken een kampvuur en braden het worstje

Dat is gezellig.

GUSTAAF:

Een worstje braden in een bankstel? Levensgevaarlijk!

HERMAN:

Dat valt wel mee.

BORIS:

Ik heb wel honger.

HERMAN:

We kunnen er wat cornflakes bij eten, daar heb ik genoeg van.

GUSTAAF:

Onze cornflakes!

HERMAN:

Ja, maar die zijn jullie allang vergeten.

BORIS:

Da's waar.

GUSTAAF:

Ik niet! Ik heb ze gemist.

BORIS:

Ik blijf nog even.

HERMAN:

Goed. Goed. Goed. Dan maak ik een vuurtje. Moeten jullie eens opletten.

Scène 8:

WILT U NIET ONZE VADER ZIJN

Er brandt een vuurtje. HERMAN heeft een worstje aan een stok geprikt en draait hem geconcentreerd rond boven de vlammetjes.

BORIS:

Wij hebben alleen elkaar.

GUSTAAF:

Dat hoeft hij helemaal niet te weten!

BORIS:

Vader en moeder zijn plotseling verdwenen.
Bij nacht en ontij.

GUSTAAF:

Nee. Vader is boven en maakt zich zorgen.

BORIS:

Hè?

GUSTAAF:

-knipogend, fluisterend- Omgekeerde wereld.
Hij zal over niet al te lange tijd de politie bellen
en die zullen komen met honden en paarden en misschien de ondergrondse
brandweer en dan vallen ze hier binnen en dan grijpen ze hem
en worden wij in dekentjes gewikkeld
en naar boven gedragen.
We zullen soep krijgen
en lege vellen papier met kleurstiften om de verschrikkingen van ons af te tekenen.
En de politie zal overal invallen doen
in andere bankstellen
om kindertjes te bevrijden.

BORIS:

Gustaaf, we eten hier gewoon een worstje.
En u doet toch geen vlieg kwaad?

HERMAN:

Zelden.

BORIS:

Wij hebben geen ouders meer. Is dat niet erg?

GUSTAAF:

Houd je bek, Boris.

BORIS:

Maar het is toch zo?

GUSTAAF:

Dat mag hij helemaal niet weten!

Mijn broer weet niet waar hij het over heeft, meneer. Hij is imbeciel.

Wij hebben daarboven wel acht papa's en ongeveer zesentwintig moeders die ons allemaal zoeken en woest zijn als ons iets overkomt

HERMAN staat op om de jongens allebei een stukje van het worstje te geven

HERMAN:

Maar we eten toch alleen maar een worstje?

Ik vind het leuk om jullie te zien.

BORIS:

Maakt u zich geen zorgen.

Mijn broer ziet overal gevaar.

Dat is zijn taak, want hij is de oudste en voor de rest zijn we wees.

Of eigenlijk weten we dat nog niet. Onze ouders zijn verdwenen.

Bij nacht en ontij.

Gustaaf zegt dat het komt omdat ik zo stom ben.

HERMAN:

Je bent helemaal niet stom. Je bent dapper.

GUSTAAF:

Dapper is een ander woord voor stom.

HERMAN:

Of eerlijk dan.

GUSTAAF:

Dat is ook een ander woord voor stom.

HERMAN

Eet smakelijk.

Ze eten.

BORIS:

Vindt u ook niet dat het leven al moeilijk genoeg is.

Als je dan niet dapper bent of eerlijk, of dapper EN eerlijk,

dan is er toch geen beginnen aan?

HERMAN:

Daarom heb ik me hier verstopt, denk ik.

BORIS:

Aiaiaia, wat is het leven moeilijk. Toch Gustaaf? En we moeten het allemaal zonder vader en moeder uitzoeken. Ik heb ze ontzettend gezocht, totdat ik niet meer kon kijken zo ver als ik getuurd heb. Soms heb ik een vrouw aangesproken om te vragen of ze mijn moeder was. Vaak lachten ze lief, maar zeiden daarna dat het hun droom

zou zijn, maar dat ze helaas niet mijn moeder waren. Later heb ik een handschoen gevonden, op straat, nat en overreden. Ik denk dat het een spoor is. Als ik de andere vind ... dat ik dan langzamerhand ook mijn vader en moeder wel zal vinden.

GUSTAAF:

Het was een vies ding.
Gewoon een verloren handschoen.
Waar er maar eentje van is.

BORIS:

Nee, want ik heb gefluisterd
en zachtjes gevraagd of hij van mijn vader was
en toen hoorde ik hem "ja" zeggen, "zoek door en je vindt je vader".
Dat zei hij.

GUSTAAF:

Dat natte, vieze, modderige, door hondentanden kapot gescheurde, dode stukje gestikt leer zei, (mag ik je even letterlijk citeren? dank je) zei: "Zoek door en je vindt je vader!?" Larie! Weet je wat ik ga doen?

BORIS:

Eh, nee ...

GUSTAAF:

Ik ga een hele grote dikke drol leggen en daar eens naar luisteren. Kijken wat die zegt. Misschien dat die zegt: "Lieve Gustaaf, waarom vergooi jij je niet geringe talenten aan het opvoeden en onderhouden van dat achterlijke broertje van je?"

BORIS:

-geschokt- Denk je ...?

GUSTAAF:

Zou heel goed kunnen. Jezus. Ik vind het niet erg dat ik een broer heb, maar waarom moet hij zo....

BORIS:

Toch blijf ik het proberen,
en als ik er maar in geloof dan komen ze wel terug. Vanzelf.
Of ik vind ze vastgebonden door slechteriken op een vrachtschip naar China
of in een donker bos.

HERMAN:

Jullie moeder is dood.

Diepe stilte.

Scène 9: Tweehonderd zakdoekjes verder

GUSTAAF:

De liefste, mooiste, warmste, elegant gekleedste, glimlachendste, met heerlijkste zachtste armste waarin wij jongens altijd mochten knijpste ...

HERMAN:

Ja ...

GUSTAAF:

Mama..... dood!

BORIS:

Wat treurig.

HERMAN:

Jongens jongens ... Ik heb de gordijnen van de ramen getrokken en mijn overhemden verknipt en daar zakdoekjes van gemaakt en ik heb ze allemaal kletsnat gejanikt. De tranen stonden tot aan me knieën. Er was geen houden aan. En toen ik geen tranen meer had heb ik de zakdoekjes uitgewrongen, gewassen, gestreken en gevouwen en in de kast gelegd. Ik dacht, misschien krijg ik nóg een huilbui als ik me haar weer herinner. En toen ben ik hier naartoe gegaan.

BORIS:

En ...?

HERMAN:

En wat?

BORIS:

Heb je moeder nog herinnert en een huilbui gekregen?

HERMAN:

Ik heb je moeder wel herinnerd, maar niet meer gehuild.
Als ik je moeder herinnerde moest ik glimlachen
en zag ik haar zo voor me lachend tegen een blauwe zomerlucht
of wangblossend omdat ze door de stilvallende sneeuw gerend was.
Ze lag niet langer onderaan de trap
met het rode brandweerautootje van Gustaaf naast haar,
maar ze zat voor me op de stang van mijn fiets, in die winternacht.
En al fietsend voelde ik haar warme rug
en zag ik haar dikke billen
En niet lag haar hoofd bewegingsloos op de grond
maar draaide zij zich om naar mij,
in die strakgespannen sterrennacht
waarin we samen naar huis fietsen
op één fiets.

BORIS:

Aiaiaiai wat verschrikkelijk mooi!
En wat groot zielig.

HERMAN:

Heel groot zielig ...

GUSTAAF:

Dus u bent ...

HERMAN:

Ja.

BORIS:

Die winternacht was die zo koud
dat u misschien de handschoen moest dragen?

HERMAN:

Ja ... kijk ...

HERMAN haalt langzaam een handschoen uit zijn zak.

BORIS:

De andere handschoen!

GUSTAAF:

Krijg nou wat.

BORIS:

Gustaaf, kijk!

HERMAN:

De andere handschoen, die jij gesproken hebt, ben ik kwijtgeraakt, toen ik het huis uit rende.

BORIS:

We hebben onze vader teruggevonden!
Wat een geluk.

GUSTAAF:

Ja, maar hij is er eerst wel tussen uit gepiept.

HERMAN:

Maar ik was kwaad en in de war en treurig en somber en alles door elkaar
en plotseling stond ik bij het bedje van Gustaaf, met een eind hout,
omdat ik hem dood wilde slaan.

BORIS:

Neeee!

GUSTAAF:
Mij doodslaan?

BORIS:
Aiaiaiai!

HERMAN:
Omdat ik je duizend keer had gezegd je rommel niet op de trap te laten slingeren.

GUSTAAF:
Ik was het vergeten!

HERMAN:
Ik heb daar lang gestaan.
En jij lag rustig te slapen.
En ik stond daar te huilen
en ik wist niet wat ik moest doen.

BORIS:
Ik vergeet ook wel eens wat.
Iedereen vergeet wel eens wat.

HERMAN:
Jij lag zo lief
en je moeder zo dood.
Toen heb ik je moeder begraven.
Bij de boom in de tuin.
En ik heb de gordijnen afgescheurd
en ben de bank ingegaan.

GUSTAAF:
Je hebt ons verlaten!

HERMAN:
Om erger te voorkomen.
Ik had teveel gedachten en alles tegelijk en heen en weer en door elkaar.

GUSTAAF:
Weet u hoe het voelt om wakker te worden
en alleen te zijn
met ... met ... een broer.
Om elke dag wakker te worden met alleen maar jezelf.

HERMAN:
Het is verschrikkelijk jongens ...
maar zo is het leven ...

GUSTAAF:
PA!

HERMAN:

Ja, jesus, jongen.

GUSTAAF:

Je zes jaar verstoppen.

HERMAN:

Ik heb zo'n spijt.

GUSTAAF:

Ik had nog een kind kunnen zijn
met een baard van chocomel.

Misschien had ik nog wel een stukje gerend
door het natte gras tijdens een regenbui.

Kinderen kunnen dat.

Maar nee, ik moest voor Boris zorgen.

Ik kon alleen nog maar voor de televisie zitten met mijn voeten in een bak pinda's.

BORIS:

Nou, nou, Gustaaf, ga die man nou geen nieuwe zwarte wolk in praten.

Hij had het moeilijk. Dat begrijp ik.

Met moeder dood door jouw

GUSTAAF:

JajaJAAAAAAA!

BORIS:

Ok. Hij zat in een situatie, nou ja. Dat kan.

Meestal houden ze dat voor je verborgen. De ouders. En worden ze chagrijnig. Of gaan voor zich uit miezeren. En als ze dat lang doen worden ze zuur en schimmelig en voor dat je het weet snijden ze je voetbal aan stukken of laten ze je te lang in te kleine schoenen lopen, of ze geven je hondenvoer zodat je overreden wordt als je op straat zit te poepen.

Maar onze vader ...

GUSTAAF:

Die is in de bank gaan wonen en liet ons er maar op los leven ...

BORIS:

En heeft zichzelf uitgehuild heeft een worstje bewaard voor het geval dat ...maakt wat liedjes ... en liet alle rotgedachten uit zijn hoofd groeien. Ik bedoel ... voor hetzelfde geld hadden we een dronken vader gehad of juist eentje die pijnlijk nauwkeurig zijn belastingformulieren invult. Misschien hadden we wel een stiefmoeder gehad die ongelooflijk lief voor ons wilde zijn, vanwege wat we allemaal hebben meegemaakt, maar die ons verstikt met haar goede bedoelingen, zo erg dat we geen adem meer haalden en onze velletjes gekneld raakten.

GUSTAAF:

Tja, als je het zo bekijkt.

BORIS:

We hadden in ieder geval onze rust.

GUSTAAF:

Boris, dat vind ik onverwacht volwassen van je.

BORIS:

Dank je, Gustaaf. En...

HERMAN

....Herman.

BORIS

Herman! Herman is ok. Een hele okeeje man. Tegen het aangrijpende aan.

HERMAN:

Dank je, jongens. Mannen.

GUSTAAF:

Maar nu hebben we hem toch weer?

BORIS:

Ja, we hebben je wel gemist.

We hebben er maar een beetje op los geleefd en dat is voor een tijdje leuk, maar ... nu moet je maar weer bij ons komen.

HERMAN:

Onmogelijk.

BORIS:

Maar we moeten toch het leven van iemand afkijken.

Je hebt je lang genoeg verstopt.

HERMAN:

Maar ik weet niet of ik boven ...de weg weer kwijt raak.

BORIS:

Wij zijn er toch.

HERMAN:

Ja, dat is waar. Maar toen moeder dood is gevallen, waren jullie er ook en ik heb toch de meest afschuwelijke dingen in mijn hoofd gehaald.

BORIS:

Ja, eventjes. Mag je misschien eens een keer de weg kwijt zijn?

Ik bedoel, wat wij allemaal van vaders verwachten, dat is toch ook onmenselijk?

GUSTAAF:

Godverdomme Boris, wat is er met jou gebeurd. Heb je een sprongetje gemaakt?

HERMAN:

Nou, ja ... Ik ben wel de beste muzikant van de hele wereld.

BORIS:

Precies.

HERMAN:

En voetballen kan ik ook als de beste.

BORIS:

Nou dan. En misschien moet je in het begin ook niet de meest fantastische vader zijn.

HERMAN:

Niet?

BORIS:

Gewoon vader is ook goed.

HERMAN:

Echt?

BORIS:

Ja. Het helpt natuurlijk wel als je in één keer een boom omhakt, maar het belangrijkste is toch dat je ons naar school brengt, of een verhaaltje voorleest, zoals het er echt staat, of mensen aan de voordeur te woord staat. Misschien verzeker je ons wel, zodat we een been kunnen breken of een blaaspijp in iemands keel kunnen douwen.

HERMAN:

Nou, dat gaat wel lukken denk ik.

BORIS:

Je bent onze vader.

HERMAN:

Ja ...

BORIS:

Kom.

HERMAN kijkt om zich heen, aarzelt om weg te gaan.

BORIS:

Wil je nog iets meenemen ... Kunnen we iets in pakken.

HERMAN:

Nou ...

HERMAN staat wat besluiteloos. Hij pakt bedachtzaam een ingelijste foto van zijn vrouw en zijn gitaar

Genoeg zo. We gaan. Ik ben klaar.
Zal ik het hier in de fik steken?

BORIS:

Nou ...

HERMAN:

Om alles te vergeten en een nieuw hoofdstuk in mijn leven te beginnen?

BORIS:

Dat lijkt me een beetje gevaarlijk.
We zitten tenslotte in de bank
en die bank staat in ons huis en ...

HERMAN:

Right. Nou, dan ben ik hier klaar.
Nu gaan we eens kijken wat de wereld daarbuiten te bieden heeft.

BORIS:

Wat gaan we dan doen, daarbuiten?

HERMAN:

We gaan de straat op
en schoppen tegen een bierblikje
we zullen zien hoe het wegrolt
en schoppen hem nog een stukje
verder
en voor we het weten hebben we de halve weg al afgelegd.

BORIS:

Ik vind het mooi.

GUSTAAF:

Maar Herman ...

HERMAN:

Ja.

GUSTAAF:

Heb je dan geen haat meer in je hart?

HERMAN:

Voor jou?

GUSTAAF:

Ja.

HERMAN:

Geen spootje.

GUSTAAF:

Vind je mij een goed kind?

HERMAN:

Het beste.

BORIS:

Ja. En de beste eikel.

GUSTAAF:

Gelukkig!

HERMAN:

Ik zou jullie graag in mijn armen nemen
en de trap met jullie op mijn rug opgaan

maar ... nou ja...
één ongelukje met een trap
lijkt me wel genoeg
voor ons
nietwaar?

De jongens knikken. Ze klimmen de trap op, gevolgd door HERMAN.

GUSTAAF:

En Herman, ga je ook kinderen die ons op school pesten opwachten en ze grijpen en hun arm uit de kom draaien?

HERMAN:

Nou, Gustaaf, ik denk dat ik gewoon met hun ouders ga praten.

GUSTAAF:

Oh?

Boven aan de ladder verdwijnen ze door een spleet in de bank.

EINDE